

Jaume Cela

Aixecant el vol

Dibuixos de Bernadette Cuxart

1

El més petit de la família recordava molt bé el dia que el seu pare va marxar del niu on vivien.

Recordava, fins i tot, el moment en què es va tombar per mirar-se la mare ocell i les tres cries. El més petit de la família, si tancava els ulls, veia els ulls del pare, entelats com quan la boira del matí cobreix el bosc i tot té un to blanquinós i sense límits gaire clars, com en un somni.

Va emprendre el vol en direcció al bosc que hi havia molt enllà, on semblava que sempre era primavera i on els seus habitants no patien gana ni cap altra calamitat, segons afirmaven els viatgers que l'havien visitat.

El pare ocell, abans de perdre's cel enllà, va donar quatre voltes, i a cada volta pronunciava un nom. El primer va ser el de la mare ocell, que es deia Cuadeplata, perquè just al final de l'esquena hi tenia una taca brillant que semblava atresorar tota la llum del dia i que servia de fanal indicador quan sortien al vespre, a caçar uns quants mosquits, i s'entretenien més del compte i, és clar, se'ls feia fosc. Aquella lluminària era com si a la volta del cel, a la nit més fosca, només hi brillés una estrella que mostrava el camí per retornar a la seguretat del niu.

El segon nom va ser el de Beccdor, el germà gran, el primer que va trencar l'ou i que va obrir els ulls a aquest món on ara se'ls feia tan difícil viure. Es deia així, ja us ho podeu imaginar, perquè tenia el bec de color groc, d'un groc d'or envellit, com si fos el tresor enterrat per un vell pirata que qui sap quan va perdre el mapa i la memòria.

El tercer nom va ser el de Miradadeseda, la femella de la colla i la segona que va trencar la seguretat de l'ou per sortir a la vida. Tenia uns ulls tan rebònics que, quan la mare els va veure per primera vegada, li va semblar reviure la mateixa sensació que tenia quan anava al poble i s'entretenia a descansar a l'ampit d'una finestra on una noieta havia mig abandonat un mocador fi refí que oferia un regal de sensacions tan plaents que li endolcien el dia. «Amb aquesta manera de

mirar, que sembla que acaroni allò que entreté el passeig dels ulls, el nom de Miradadeseda li anirà com l'anell al dit», va dir la mare. I així va ser.

El quart nom va ser el del més petit, l'últim que va sortir de l'ou a l'aventura de la vida. Va tardar molt, semblava que hi estava massa bé, dins d'aquella closca tan blanca que ni el millor marbre hi podia competir. Els pares envoltaven l'ou i de tant en tant el picotejaven per ajudar la cria a trencar la closca, però ella poc hi col·laborava, i quan va sortir semblava que hagués perdut la vida en aquell breu esforç que va haver de fer.

Ja us podeu imaginar el patiment i la tristesa del pare ocell i de la mare ocell quan van veure que el seu tercer fill no reaccionava. La mare l'acaronava amb la punta de les ales i el pare no deixava de repetir-li que havia de

viure, perquè el món estava ple de meravelles que l'esperaven.

I al cap d'una bona estona, que no podem precisar amb exactitud, el més petit de la colla va obrir ara un ull, ara un altre, i va bellugar primer una ala, i després l'altra.

Poc després va fer un gest enèrgic amb el caparró i va semblar que volia emprendre el vol seguint les regles de la seva espècie.

El pare ocell i la mare ocell, en veure aquell moviment que indicava que el seu fill volia viure, van respirar tranquils i es van posar a piular tots dos una bellíssima melodia que només es fa servir per anunciar un naixement. D'aquesta manera, tots els habitants del bosc coneixien l'arribada a aquest món d'uns nous habitants.

–I com li posarem? –van preguntar pare i mare alhora.

I ara va ser el pare qui va tenir la idea:

–Li posarem Tocatardà, que és nom ben sonor i que descriu, si més no m’ho sembla, el tret més clar del seu caràcter.

La mare va riure d’aquest comentari i, acostant-se amb delicadesa al seu tercer fill, va dir:

–Ai, si n’és de rebonic, el meu Tocatardà. I després va dedicar unes quantes festes als seus altres dos fills, que miraven d’acomodar-se dins la seguretat del niu.

El vespre del primer dia que el pare va marxar cap al bosc veí, en Tocatardà, que feia honor al seu nom i sempre arribava a misses dites a tot arreu, va recordar el moment que va néixer i els ulls se li van omplir de tanta tendresa que, si fos aigua, hauria omplert un parell o tres de rius, d’aquells que les antigues històries del bosc deien que hi havia quan

encara no havia arribat el temps de sequera ni els éssers humans ho havien envaït tot.

Ara bé, ja us ho deveu pensar, tot el que recordava en Tocatardà era el que els seus pares li havien explicat com si fos un conte, perquè ell, tret d'aquells primers moments que indicaven que estava viu i ben viu i que van omplir de goig els seus pares, va passar-se uns quants dies endormiscat i sense gaires ganes de gresca, malgrat les escomeses dels seus germans per invitar-lo a jugar.